Góp Ý Kiến

LÁ THƯ hay TẬP SAN LẬP HỘI hay không LẬP HỘI

TRẦN SĨ HUÂN

Trong AHCC số 44, AH Khúc Đản đã gióng tiếng chuông "Tổ Quốc và Quê Hương", nhận định rằng với trên 40 Lá Thư qua, mục đích ban đầu "nối vòng tay lớn" của các ái hữu sáng lập đã được thực hiện, bây giờ là lúc phải nghĩ đến tương lai tổ quốc...

Rồi đến số 45, trong bài "Thư Chúc Tết", AH Nguyễn Tấn Thọ lại kêu gọi "tập thể Công Chánh rồi ra phải làm một điều gì hữu ích để góp phần rút ngắn tiến trình quang phục quê hương. Cũng trong số 45 nầy, AH Trần Lệ Quang đề nghị lập Viện Nghiên Cứu Phát Triển Việt Nam và nhắn nhủ thế hệ bản lề chúng ta hãy "làm thế nào để thâu lượm, sắp xếp và tàng trử lại những kinh nghiệm quý giá của các ái hữu Công Chánh Việt Nam hiện di trú tại hải ngoại". AH Người Viễn Tây thì nói nên nổi lòng của mình trong bài "Biết tỏ cùng ai" và nêu lên câu hỏi có người đã giả từ tất cả để liều, còn chúng ta chỉ cần đưa tay ra góp chút lửa mà cũng ngần ngại sao?

Toàn là những lời tâm nguyện tha thiết với tiền đồ dân tộc ít thấy xuất hiện trên các số trước. Vậy thì việc gì đã thúc đẩy các ái hữu viết như vậy. Phải chăng là do "đạo thời" xui khiến như AH Nguyễn Văn Cừ đã diễn giải và đề nghị "đổi Lá Thư thay Tập San và thành lập Hội Ái Hữu Công Chánh để tiện bề giao dịch, gom góp tài chánh, phân định trách nhiệm thi hành các công tác mà tập thể giao phó".

Thật ra ái hữu Công Chánh chúng ta ở hải ngoại tuy con số lên đến 500 người nhưng ở rải rác khắp thế giới, hoàn cảnh mỗi người lại mỗi khác; quan niệm, lập trường không giống nhau nên hành động chưa có hợp nhất. Thế thì tại sao Lá Thư AHCC còn tồn tại đến ngày nay? Sở dĩ được vậy là vì mục đích của Lá Thư đã đáp ứng lòng kỳ vọng của đa số AHCC, tức là hướng về quá khứ, lấy tình đồng nghiệp làm mẫu số chung, yểm trợ cho cuộc sống hiện tại nơi đất khách quê người, sưởi ấm lòng nhau khi hữu sự quan hôn tang tế. Ái hữu đến với nhau, có nơi một năm một lần, có nơi vài ba tháng một lần để nhìn thấy nhau là đủ vui, nói ba điều bốn chuyện, hàn huyên cởi mở, rồi chia tay, rồi lại họp, không thắc mắc, không đố kỵ. Đó là thời "di tản". Cái thời của Lá Thư AHCC.

Nay theo một số ái hữu, các thời ấy đã qua rồi, ái hữu đã liên lạc được với nhau đầy đủ, không những ở hải ngoại mà còn cả ở quốc nội. Trước tình thế mới, chúng ta cần phải chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng nhập cuộc, khởi đầu là xây dựng cộng đồng nơi chúng ta tạm dung và tiếp theo là dấn thân quang phục tổ quốc. Các ái hữu ấy đề nghị lập Hội Công Chánh và phát hành Tập San thay thế cho Lá Thư AHCC. Phải chăng đây chỉ là điều mơ ước, không thực tế? Vì thực tế là có ái hữu một năm hay ba tháng đi họp một lần mà cũng không đi họp được, tổ chức gì thì cũng tránh né, vậy thì khi lập hội rồi, lấy động lực nào để thúc đẩy các hội viên sinh hoạt đều đặn trong một tinh thần kỷ luật tự giác tối thiểu. (Như đã nói trên, hoàn cảnh các ái hữu mỗi người mỗi khác, cho nên phải thông cảm đối với những trường hợp đặc biệt của các ái hữu chưa có cuộc sống ổn định).

Vậy theo tôi, để duy trì tình ái hữu trong quá khứ, xin chớ vội bỏ mồi bắt bóng và xin tiếp tục Lá Thư AHCC trong tình trạng mờ mờ ảo ảo như một lão ái hữu đã diễn tả, xem thực thể ái hữu Công Chánh như là một thứ Flou artistique kéo dài được ngày nào hay ngày ấy. Hơn nữa, Lá Thư không đòi hỏi gì nhiều. Có bài nào đăng bài ấy, không chuộng văn chương, mỹ thuật; có nhiều đăng nhiều, có ít đăng ít tùy theo khả năng tài chánh đóng góp; lại cứ một năm thay đổi địa chỉ phát hành một lần, không ai sợ bị ai lợi dụng; tuy không lập hội mà vẫn vui vẻ đóng tiền cho Lá Thư đều đều còn nhiều hơn đóng niên liễm. Đó là những đặc điểm của sự sinh hoạt AHCC trong 14 năm qua.

Tuy nhiên, song song với Lá Thư, nếu các ái hữu nào đủ điều kiện tinh thần và vật chất, sẵn sàng dấn thân thì xin cứ xúc tiến việc lập hội và phát hành tập san, làm gương cho những ái hữu khác đang còn dè dặt hoặc quá đa nghi. Khi hội hoạt động có kết quả, tập san phát hành đều đặn thì đương nhiên việc gì đến, nó sẽ đến. Nhược bằng hội không hoạt động được như ý, tập san không tiếp tục phát hành được thì ái hữu Công Chánh vẫn còn Lá Thư để mà tiếp tục liên lạc với nhau.

TRẦN SĨ HUÂN